

лова или т. н. — на пр. съ миссия до нѣкого? или пъкъ просто да кажа, че въ Ц-дъ ще останѣ, ако Вълковичъ не получи отговоръ че съмъ свободенъ да се върна? И, безъ да се прощавамъ да рѣкнѣ че е вѣроятно скоро да се върна? Или при първото извѣстие за нѣкои лошотни изъ България, да заявя че нѣма да си ходя, а сетнѣ че пакъ ще ида—само до Ц-дъ? Ако Поповъ ме е попиталъ върху «прежнето прѣд-приятие», значи нѣма перфидна мисль,—а Бобчевъ най-вече ще си желае да ме нѣма тука, — а за друго не ще да е и той воленъ. Така прѣдполагамъ. — До днесъ нѣмамъ извѣстие отъ Мусевича. Вѣроятно Вас. Ив-чъ му е казалъ че ще чакамъ Кривцова и той е прѣдпочелъ съ писмо да ми съобщи това. Писмото може да го получа въ други день, срѣда. — Отъ Орловски могъ да узная, да ли има нѣщо вѣрно въ съобщението на Керемедчиева, които щѣлъ да ходи за служба въ Новгородъ. — Дѣйствително, слѣдъ написанието познатата исповѣдъ на себе си, — по мисльта за дѣлото ми се явява съвсѣнъ лесна и «обстановкитѣ» съвсѣмъ не ми стѣсняватъ душата.

10—II. 11 ч. пр. о.

Израсва другъ единъ въпросъ, не по-малко важенъ за мене лично отколколкото оня, безусловното прежелвание живота ми. Нека този часъ забѣлѣжа че той нѣма еднакво значение съ първия. Защото живота ми ако се свърши, честъта ще прѣостане, т. е. че именно съ пожертвание на живота ще се отвърди честъта ми; даже въ дадения случай, тя ще се спаси. Излиза че въпросътъ за живота ми е подчиненъ на въпросътъ за честъта ми.

Чудно сплитание на работата! за да могъ да си пожертвувамъ живота, трѣбва прѣдварително да си пожертвоватъ честъта

3 ч. сл. о.

Орловски дойде и ми поразказа нѣщо за компанията на Чорбакова, но осѣщамъ, че той ще знае за нея отъ Керемедчиева, не отъ себе си. Той се кълне че ще си пожертвува живота за Вълковича. Нейсе. . . .